

Arrest

nr. 308 802 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 24 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 10 juli 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geniet internationale bescherming in Malta.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Malta blijkt dat zowel vluchtelingen als personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is en verlengbaar, al kunnen er vertraging optreden bij het uitreiken van deze verblijfstitels. Vluchtelingen en personen met de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegang tot de arbeidsmarkt en kunnen activiteiten als zelfstandigen ontwikkelen, al kunnen personen met subsidiaire bescherming geen toegang hebben tot bepaalde jobs in het leger of de politie. Beide groepen krijgen in de praktijk met obstakels te maken om werk te vinden, waaronder discriminatie en xenofobie. Ook toegang tot betaalbare huisvesting is vaak een probleem voor personen met internationale bescherming in Malta, die daartoe nauwelijks ondersteuning krijgen. Vluchtelingen hebben onder dezelfde voorwaarden toegang tot de sociale bijstand als de Maltese onderdanen. Begunstigden van subsidiaire bescherming daarentegen hebben alleen recht op “basisuitkeringen”. Zij kunnen wel in aanmerking komen voor premie-gebonden uitkeringen indien zij werken, sociale zekerheidsbijdragen betalen en aan de voorwaarden voldoen. Hieruit blijkt dat de situatie van personen met subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingen niet altijd rooskleurig is en dat zij kunnen geconfronteerd worden met moeilijke socio-economische omstandigheden als statushouder in Malta (AIDA, *Country Report Malta, Update 2021*, p. 120-134). Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt aldus niet dat de levensomstandigheden in Malta voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Malta werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Malta wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde

verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Malta een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Dit blijkt nu hij klaarblijkelijk al na ongeveer drie weken nadat hij het opvangkamp verliet, beslist had Malta te verlaten én nog vooraleer hij kennis heeft genomen van de bescherming die er hem verleend werd (NPO, p. 12, 14-15).

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt.

Het gegeven dat verzoeker geen idee had van de toekenning van de beschermingsstatus, geeft aan dat hij berustte in zijn lot en weinig stappen heeft ondernomen om informatie te krijgen over de stand van zaken in zijn dossier. Gelet op het feit dat hij niet op de hoogte was van de status die hij er verkregen had, heeft verzoeker dan ook nooit de middelen die het recht en zijn status in Malta hiertoe bieden terdege gebruikt. Hij toont derhalve niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Malta.

Gelet op voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer verhinderd zou zijn zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Malta. Het loutere feit dat verzoeker in Malta stress ervaarde, toont niet aan dat in het licht van de ervaringen waarmee verzoeker naar eigen zeggen geconfronteerd werd, hij zijn rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. Hierbij kan er nog op gewezen worden dat er verscheidene aanwijzingen zijn die wijzen op een zekere zelfredzaamheid en sociaal netwerk om op terug te vallen. De commissaris-generaal stelt terdege vast: "u had contact met de Eritrese gemeenschap en erkende personen in Malta, in het bijzonder een dorpsgenoot (die u, o.a., hielp met huisvesting, het vinden van werk en Engels te leren) (NPO, p. 9-12), u deed soms betaald schilderwerk in Malta (NPO, p. 17), uw broer kon u bijstaan (o.a. regelde hij onderdak voor u en mede-financierde uw reis naar België) (NPO, p. 11-12), en u financierde ook een deel van deze reis naar België zelf (NPO, p. 11-12)". Verzoeker brengt geen elementen bij die hier anders over doen denken.

5. Betreffende de gevangenisstraf die verzoeker vreest omdat hij Malta heeft verlaten met een vals paspoort, bemerkt de commissaris-generaal terdege: "Landeninformatie stelt inderdaad dat, per 'Passport Ordinance', eenieder die een paspoort vervalst, wijzigt of manipuleert of een paspoort gebruikt of in zijn bezit heeft waarvan hij weet dat het vervalst, gewijzigd of gemanipuleerd is, bij veroordeling gestraft kan worden met een gevangenisstraf van zes maanden tot twee jaar (zie blauwe map van het administratief dossier). De vaststelling dat u een strafbaar feit beging – u zou Malta hebben verlaten met een vals paspoort (NPO, p. 11) – en bij terugkeer vreest dat u gestraft zal worden voor dit strafbaar feit, kan niet anders beschouwd worden dan een normale rechtsgang. Een eventuele strafrechtelijke vervolging of bestraffing omwille van het uitvoeren van een misdrijf in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, vormt geen grond voor het ontvankelijk verklaren van uw verzoek. Als kanttekening kan nog gemaakt worden dat het eerder onwaarschijnlijk is dat de Maltese overheid op de hoogte zou zijn van uw strafbaar feit. Zo bent u immers niet op heterdaad betrapt tijdens uw reis en bent u ook niet meer in het bezit van uw vals paspoort – u gooide dit weg bij aankomst in de luchthaven (NPO, p. 11-12). Bovendien is het ook opmerkelijk dat u met een vals paspoort zou zijn gereisd, maar zich niet meer kan herinneren welke kleur de kaft had (NPO, p. 11-12) én dat u aanvankelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf nooit documenten te hebben gehad op een andere naam (NPO, p. 7)." Door in zijn verzoekschrift louter zijn vrees een gevangenisstraf te ondergaan, te herhalen, slaagt hij er niet in hier anders over te doen denken.

6. Waar verzoeker in het verzoekschrift de moeilijkheden aankaart voor terugkerende statushouders om hun verblijfsvergunning te verlengen wanneer deze aangevraagd wordt buiten de termijn van 12 maanden na het verstrijken van de geldigheid ervan, blijkt in casu het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 9 december 2021 internationale bescherming toegekend in Malta (Eurodac Search Result; Eurodac Marked Hit). Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort

blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Malta heeft verlaten kan niet worden afgeleid dat hij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Malta nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Malta.

Verder blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan een vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus, 3 jaar geldig zijn (Aida "Country Report: Malta" update 2022, p. 133). Dat de geldigheid van verzoekers verblijfsdocumenten inmiddels zou zijn verstreken, kan dan ook niet worden aangenomen. Er ligt aldus niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoeker zijn Maltese verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd. In de mate verzoeker deze verblijfsdocumenten niet in zijn bezit heeft nu hij verklaart Malta te hebben verlaten vooraleer hij kennis heeft genomen van de bescherming die er hem verleend werd, toont de verzoeker niet aan dat hij deze niet alsnog kan verkrijgen, noch blijkt dit uit de landeninformatie die hij voorlegt.

7. De verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent de situatie voor statushouders in Malta, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Malta buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

8. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Malta in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Malta heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Maltese grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Malta in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Malta werd verleend, kan stellen.

9. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Malta. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Malta, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

10. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 17 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1781 legt de eed af en tolkt Tigrinya – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker licht toe dat hij heeft gevraagd om te worden gehoord omdat in deze beschikking slechts in algemene bewoordingen wordt gesteld dat hij recht heeft op de verlenging van zijn verblijfstitel voor Malta, maar zij geen antwoord biedt op de argumenten die hij in zijn verzoekschrift heeft aangehaald inzake de situatie in dat land. Meer bepaald blijkt uit de landeninformatie waarnaar hij in het verzoekschrift verwijst dat in de praktijk de verlenging van verblijfstitels in Malta problemen oplevert en wel omdat er geen informatie wordt verstrekt aan vluchtelingen, de zaken er een erg lange behandelingsduur kennen en de overheidsfunctionarissen er een negatieve houding aannemen. Verder bevraagd door de voorzitter licht verzoeker nog toe dat zijn Maltese verblijfstitel hem werd toegekend in 2021, dat hij Malta heeft verlaten in 2023 en dat hij actueel geen contacten meer heeft met personen in dat land.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 27 februari 2024.

Verzoeker richt zich ter terechtzitting met zijn betoog in hoofdzaak op zijn situatie inzake zijn verblijfstitel in Malta en voorts ruimer de algemene, problematische situatie wat de verlenging van verblijfstitels in dat land betreft. Hij laat evenwel na concrete elementen of argumenten bij te brengen die anders doen oordelen dan hetgeen hierover reeds, en ruimer zijn persoonlijke situatie als statushouder, concreet in de beschikking wordt vastgesteld en geoordeeld.

De Raad herhaalt en beklemtoont dat, zoals uit de gegevens in het administratief dossier blijkt, verzoeker op 9 december 2021 internationale bescherming heeft verkregen in Malta. Verzoeker betwist dit niet ter zitting.

Waar verzoeker ter zitting erop wijst dat hij in zijn verzoekschrift reeds heeft verwezen naar landen-informatie waaruit blijkt dat in de praktijk de verlenging van verblijfstitels in Malta problemen oplevert – dit omdat er geen informatie wordt verstrekt aan vluchtelingen, de zaken er een erg lange behandelingsduur kennen en de overheidsfunctionarissen er een negatieve houding aannemen – wijst de Raad erop dat hiermee, in weerwil van wat hij op algemene wijze voorhoudt, wel degelijk rekening wordt gehouden in de beschikking.

Verzoeker laat hoe dan ook, met zijn algemeen betoog ter zitting en loutere verwijzing naar zijn verzoekschrift, evenwel na een ander licht te werpen op hetgeen dienaangaande in de beschikking van 27 februari 2024 wordt opgemerkt, met name, in punt 6:

“Waar verzoeker in het verzoekschrift de moeilijkheden aankaart voor terugkerende statushouders om hun verblijfsvergunning te verlengen wanneer deze aangevraagd wordt buiten de termijn van 12 maanden na het verstrijken van de geldigheid ervan, blijkt in casu het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 9 december 2021 internationale bescherming toegekend in Malta (Eurodac Search Result; Eurodac Marked Hit). Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Malta heeft verlaten kan niet worden afgeleid dat hij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Malta nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Malta.

Verder blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan een vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus, 3 jaar geldig zijn (Aida "Country Report: Malta" update 2022, p. 133). Dat de geldigheid van verzoekers verblijfsdocumenten inmiddels zou zijn verstreken, kan dan ook niet worden aangenomen. Er ligt aldus niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoeker zijn Maltese verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd. In de mate verzoeker deze verblijfsdocumenten niet in zijn bezit heeft nu hij verklaart Malta te hebben verlaten vooraleer hij kennis heeft genomen van de bescherming die er hem verleend werd, toont de verzoeker niet aan dat hij deze niet alsnog kan verkrijgen, noch blijkt dit uit de landeninformatie die hij voorlegt."

Verzoeker werpt hier geen ander licht op, integendeel. Hij bevestigt uitdrukkelijk dat zijn Maltese verblijfstitel hem werd toegekend in 2021, waardoor, gelet op de informatie dat hij op 9 december 2021 internationale bescherming verkreeg in Malta en uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan een vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus drie jaar geldig zijn, wordt aangenomen dat hij heden nog steeds beschikt over een geldige Maltese verblijfsvergunning. Het tegendeel blijkt nergens uit en wordt door verzoeker op generlei wijze aangetoond.

Met zijn algemene opmerking dat hij Malta heeft verlaten in 2023 en dat hij actueel geen contacten meer heeft met personen in dat land, toont verzoeker niet in concreto en op een overtuigende wijze aan dat hij bij terugkeer zou zijn verhinderd zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta te doen gelden. Dat verzoeker heden geen contacten meer heeft met personen in het land neemt niet weg dat hij eerder in Malta contact had met de Eritrese gemeenschap en erkende personen, onder wie een vroegere dorpsgenoot. De Raad ziet niet in waarom verzoeker niet opnieuw contact zou kunnen leggen met dat netwerk. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk. Bovendien kon verzoeker onder meer financiële steun van zijn broer genieten en blijkt daarenboven uit verzoekers handelingen en verklaringen een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Zo deed verzoeker soms betaald schilderwerk in Malta en financierde hij zelf een deel van zijn reis naar België. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij zijn rechten, verbonden aan zijn status, in Malta niet kan laten gelden.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Malta.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES